

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 274

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 martie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 429 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și ale art. 43 alin. (5) din Codul penal	2–3
Decizia nr. 430 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală	3–5
Decizia nr. 509 din 17 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) lit. f), ale art. 67 alin. (2) fraza finală și alin. (5) fraza finală și ale art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală	5–8
Decizia nr. 631 din 7 noiembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	9–13
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
16/703/260. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, al ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor, al ministrului sănătății și familiei și al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 206/447/86/2002 pentru aprobarea Normelor cu privire la comercializarea cărnii de pasăre.....	14
98. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea Ghidului solicitantului aferent acțiunii: 2.1.1 — Investiții în acvacultură, versiunea 1....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 429

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și ale art. 43 alin. (5) din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și ale art. 43 alin. (5) din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Lucian Dorobanțu în Dosarul nr. 4.685/30/2020 al Tribunalului Timiș — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.962D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată. Invocă, în acest sens, Decizia nr. 290 din 9 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.685/30/2020, **Tribunalul Timiș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și ale art. 43 alin. (5) din Codul penal**, excepție ridicată de Alexandru Lucian Dorobanțu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia consideră că majorarea cu jumătate a limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită în stare de recidivă postexecutorie este neconstituțională, încălcând art. 21 alin. (3) din Constituție.

6. **Tribunalul Timiș — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 284 din 28 martie 2006, Decizia nr. 754 din 7 iunie 2011, Decizia nr. 290 din 9 iunie 2020, Decizia nr. 629 din 4 noiembrie 2014, Decizia nr. 828 din 3 decembrie 2015 și Decizia nr. 621 din 22 septembrie 2020.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 41 alin. (1) și ale art. 43 alin. (5) din Codul penal, cu următorul conținut:

— Art. 41 alin. (1): *„Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.”;*

— Art. 43 alin. (5): *„Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.”*

11. Autorul excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia se limitează la indicarea prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, dar nu arată, în mod concret, în ce constă contrarietatea dintre dispoziția de lege criticată și prevederile constituționale invocate și nu prezintă alte elemente care să susțină eventuala neconstituționalitate reclamată. Așa fiind, Curtea reține că susținerile autorului excepției nu sunt suficiente pentru a declanșa un control de constituționalitate.

13. Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, a teoretizat existența unei anumite structuri a excepției de neconstituționalitate. Este vorba despre trei elemente, inerente și intrinseci oricărei excepții de neconstituționalitate, și anume: textul de lege contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, adică motivarea neconstituționalității textului criticat. Curtea a observat în decizia precitată că, „dacă primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Mai mult decât atât, chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele trei elemente, dar

motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, soluția pronunțată de Curte va fi de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, ca urmare a neîndeplinirii condiției cuprinse în art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992”.

14. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, când a stabilit că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate.

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 41 alin. (1) și ale art. 43 alin. (5) din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Lucian Dorobanțu în Dosarul nr. 4.685/30/2020 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Timiș — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 430

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în Dosarul nr. 858/218/2021 al Judecătoriei Carei. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.972D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită

respingerea excepției ca neîntemeiată. Invocă, în acest sens, Decizia nr. 318 din 17 mai 2016 și Decizia nr. 454 din 11 iulie 2019. Arată că redeschiderea urmăririi penale are ca efect reluarea urmăririi penale, fapt ce conduce la o acuzație în materie penală ce îl vizează numai pe suspect sau inculpat. În procedura de redeschidere a urmăririi penale nu sunt antamate chestiuni ce țin de fondul cauzei și nici nu se stabilește vinovăția, controlul fiind realizat numai cu privire la legalitatea actelor efectuate în faza de urmărire penală. Lipsa participării la redeschiderea urmăririi penale a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente nu este de natură să aducă atingere garanțiilor dreptului la un proces echitabil. Aceste părți vor fi citate în etapa camerei preliminare, moment în care își pot exercita drepturile procesuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea penală din 31 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 858/218/2021, **Judecătoria Carei a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect soluționarea unei cereri de redeschidere a urmăririi penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța judecătorească apreciază că dispozițiile criticate nu prevăd citarea în această procedură a persoanei vătămate sau a părții civile, deși acestea au un interes evident ce vizează acuzația penală și finalitatea acesteia.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „(4) Redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, cu citirea suspectului sau, după caz, a inculpatului și cu participarea procurorului, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Neprezentarea persoanelor legal citate nu împiedică soluționarea cererii de confirmare.”

10. Autoarea excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și în art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

11. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, dintr-o perspectivă identică, prin Decizia nr. 318 din 17 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 5 august 2016, paragrafele 16-25. Cu acel prilej, Curtea a reținut că acuzația în materie penală ce îl vizează pe suspect sau inculpat nu presupune dezbaterea de către instanța de judecată, cu ocazia soluționării cererii de redeschidere a urmăririi penale, a fondului cauzei penale. Astfel, în procedura de confirmare a redeschiderii urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară nu verifică aspecte ce țin de fondul cauzei și nici nu stabilește vinovăția suspectului sau inculpatului, întrucât art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală nu reglementează dreptul la un examen judiciar de o asemenea întindere încât să permită judecătorului de cameră preliminară să statueze asupra tuturor aspectelor cauzei. Acest control va fi efectuat doar asupra legalității și temeiniciei ordonanței de redeschidere a urmăririi penale.

12. Curtea a reținut că, în cazul confirmării redeschiderii urmăririi penale, procedura urmată de organele judiciare este cea prevăzută în titlul I al părții speciale a Codului de procedură penală, urmând a se proceda, după caz, la punerea în mișcare a acțiunii penale [art. 309 alin. (2)], extinderea urmăririi penale

sau schimbarea încadrării juridice [art. 311 alin. (3) și (4)], respectarea dreptului la apărare al părților sau subiecților procesuali în timpul cât urmărirea penală este suspendată [art. 313 alin. (3)], înștiințarea despre clasare (art. 316), renunțarea la urmărirea penală [art. 318 alin. (3) și (7)], continuarea urmăririi penale la cererea suspectului sau inculpatului (art. 319), dreptul de a face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală (art. 336-341). În acest context, Curtea a reținut că plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată se soluționează cu participarea părților, a subiecților procesuali principali și a procurorului, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014. Toate aceste etape ulterioare redeschiderii urmăririi penale se desfășoară, conform dispozițiilor Codului de procedură penală care le reglementează, cu asigurarea în favoarea tuturor părților a tuturor garanțiilor procesuale specifice dreptului de acces liber la justiție, dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare.

13. Totodată, în situația în care, în urma efectuării urmăririi penale astfel reluate, suspectul sau, după caz, inculpatul este trimis în judecată, procesul penal va continua conform procedurii de cameră preliminară, prevăzută la art. 342-348 din Codul de procedură penală, iar apoi, conform procedurii de judecată, prevăzută la art. 349-470 din Codul de procedură penală, proceduri ce oferă garanțiile procesuale specifice dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare pentru toate părțile procesului penal. Referitor la procedura în camera preliminară, prin Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, Curtea Constituțională a statuat obligativitatea participării procurorului, a inculpatului, a părții civile și a părții responsabile civilmente la această procedură, din perspectiva necesității asigurării garanțiilor procesuale ale dreptului la un proces echitabil.

14. Curtea a reținut, de asemenea, că, în procedura redeschiderii urmăririi penale, judecătorul nu administrează probe, ci verifică legalitatea și temeinicia ordonanței de redeschidere a urmăririi penale în baza probelor administrate de către procuror. Dacă judecătorul apreciază că nu sunt suficiente argumente și probe care să justifice redeschiderea urmăririi penale va respinge cererea de confirmare a ordonanței procurorului. Aceasta nu îl împiedică însă pe procuror să revină ulterior cu o nouă cerere de confirmare a redeschiderii urmăririi penale, în condițiile art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală.

15. Astfel, procedura reglementată la art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală nu a fost concepută ca una în care judecătorul administrează probe, ci ca o procedură strict de confirmare pe baza a ceea ce există deja la dosarul cauzei. Totodată, Curtea a constatat că soluția confirmării de către judecător a redeschiderii urmăririi penale are efecte doar cu privire la situația procesuală a suspectului și a inculpatului, neinfluențând situația procesuală a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente.

16. Pentru aceste argumente, Curtea a reținut că lipsa persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente de la procedura de confirmare a redeschiderii urmăririi penale de către judecătorul de cameră preliminară nu este de natură să le încalce acestora dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și nici dreptul la apărare, prevăzute la art. 21 alin. (1) și (3) și la art. 24 din Constituție, întrucât acestea dispun de toate garanțiile procesuale specifice acestor drepturi în vederea realizării intereselor lor procesuale în etapa urmăririi penale.

17. Totodată, Curtea a constatat că persoana vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente se află, în cadrul procedurii reglementate la art. 335 din Codul de procedură penală, în situații juridice diferite, aspect care justifică acordarea de către legiuitor a unui regim juridic diferit referitor la participarea acestora la soluționarea cererii de redeschidere a urmăririi penale. Pentru acest motiv, nu poate fi reținută

încălcarea, prin dispozițiile art. 335 alin. (4) teza a doua din Codul de procedură penală, a prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

18. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească în Dosarul nr. 858/218/2021 al Judecătoriei Carei și constată că dispozițiile art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Carei și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 509

din 17 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) lit. f), ale art. 67 alin. (2) fraza finală și alin. (5) fraza finală și ale art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) lit. f), ale art. 67 alin. (2) și (5) și ale art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Bădița în Dosarul nr. 5.258/311/2020/a2 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.233D/2021.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, întrucât autorul excepției nu formulează critici de neconstituționalitate. Totodată, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) lit. f) și ale art. 67 alin. (2) și (5) din Codul de procedură penală și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 1 din 18 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 5.258/311/2020/a2, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) lit. f), ale art. 67 alin. (2) și (5) și ale art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Bădița într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației privind durata procesului, în cadrul căreia autorul excepției a formulat cerere de recuzare a președintelui completului de judecată.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, autorul acesteia susține, în esență, că textul criticat nu reglementează criterii obiective de stabilire a situației de incompatibilitate ori o procedură de evaluare a acesteia. În ceea ce privește dispozițiile art. 67 alin. (2) fraza finală din Codul de procedură penală, susține, în esență, că, în cauză, toți judecătorii instanței judecătorești se află în stare de incompatibilitate, deoarece toți au participat la grevă și proteste, astfel încât exceptarea unora dintre aceștia de la recuzare instituie un beneficiu de natură să aducă atingere dispozițiilor constituționale privind egalitatea în drepturi. Referitor la dispozițiile art. 67 alin. (5) fraza finală din Codul de procedură penală, susține că se impune ca instanța judecătorească competentă să constate inadmisibilitatea să fie diferită de instanța la care își desfășoară activitatea judecătorul recuzat. Cu privire la dispozițiile art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, astfel cum rezultă din actul de sesizare, autorul excepției nu a formulat critici de neconstituționalitate, în scris sau oral, în fața instanței judecătorești.

6. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și, în acest sens, invocă considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 500 din 30 iunie 2016.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit actului de sesizare, dispozițiile art. 64 alin. (1) lit. f), ale art. 67 alin. (2) și (5) și ale art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală. Având în vedere criticile formulate de autor, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 64 alin. (1) lit. f), ale art. 67 alin. (2) fraza finală și alin. (5) fraza finală și ale art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 64 alin. (1) lit. f): „(1) Judecătorul este incompatibil dacă: (...) f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată.”;

— Art. 67 alin. (2) fraza finală și alin. (5) fraza finală: „(2) (...) Este inadmisibilă recuzarea judecătorului sau a procurorului chemat să decidă asupra recuzării. (...)”

(5) (...) Inadmisibilitatea se constată de procurorul sau de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.”;

— Art. 68 alin. (5) și (7): „(5) Soluționarea abținerii sau recuzării se face, în cel mult 24 de ore, în camera de consiliu. Dacă apreciază necesar pentru soluționarea cererii, judecătorul sau completul de judecată, după caz, poate efectua orice

verificări și poate asculta procurorul, subiecții procesuali principali, părțile și persoana care se abține sau a cărei recuzare se solicită. (...)”

(7) Încheierea prin care se soluționează abținerea ori recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac.”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, normele procesual penale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la valorile supreme în statul de drept și principiul legalității, ale art. 15 privind universalitatea, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, Curtea constată că aceasta ridică o problemă de admisibilitate din punctul de vedere al structurii excepției de neconstituționalitate, expres consacrată de dispozițiile art. 10 alin. (2) raportat la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Astfel, din dosarul Curții Constituționale rezultă că notele autorului privind excepția de neconstituționalitate sunt incomplete, lipsind două pagini (paginile 4 și 5), iar, ca urmare a solicitării instanței de control constituțional de completare a excepției de neconstituționalitate, Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori (instanța de sesizare) a comunicat că, în Dosarul nr. 5.258/311/2020/a2, aflat pe rolul său, se află, de asemenea, un exemplar incomplet al notelor privind excepția de neconstituționalitate invocată de contestatorul Gheorghe Bădița.

13. În aceste condiții, Curtea reiterează considerentele Deciziei nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, în care a statuat că va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în cazul în care acestea nu cuprind motivarea ca, element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie din cauza generalității sale, fie din cauza lipsei rezonabile de legătură cu textul criticat. Totodată, Curtea, prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, a stabilit că „Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că «sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți»”.

14. Prin urmare, având în vedere că, în prezenta cauză, lipsa de diligență a autorului excepției de neconstituționalitate de a depune, la instanța de sesizare, notele complete privind excepția de neconstituționalitate invocată echivalează cu lipsa motivării acesteia, ținând seama de exigențele dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, care stabilesc că sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

15. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, Curtea constată că normele procesual penale criticate au mai

fost examinate, din perspectiva unor critici similare celor formulate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 500 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 23 septembrie 2016, prin care Curtea a constatat constituționalitatea acestora.

16. În motivarea soluției sale, instanța de control constituțional a reținut, în paragrafele 15-21 ale deciziei precitate, că incompatibilitatea constă în imposibilitatea legală pentru un subiect procesual de a participa într-o cauză penală, spre a nu influența caracterul echitabil al procesului penal. De asemenea, Curtea a reținut că termenul „suspiciune rezonabilă”, utilizat în relație cu instituția recuzării, determină analiza acestuia prin raportare la afectarea imparțialității judecătorului. Curtea a observat că recuzarea este o ipoteză de excludere a judecătorului suspect — *judex suspectus* (distinct de *judex incapax* și *judex inhabilis*) —, iar suspiciunea poate avea numeroase temeuri; astfel cum se arată în literatura de specialitate, „pot exista anumite împrejurări, interese, relațiuni, pasiuni, preocupățiuni care ar putea să producă îndoială, suspiciune asupra imparțialității judecătorului, și de aceea legea, în interesul bunei justiții, a încrederii în justiție, și a prestigiului acesteia, prevede recuzabilitatea judecătorului suspect. (...)”, *judex suspectus* trebuie să fie dispensat de a judeca procesul, în care, ținându-se cont de forța medie de rezistență individuală, s-ar putea prezuma că este imparțial (...)”.

17. Cu privire la imparțialitate, Curtea a observat că, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție, „*justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”, ceea ce presupune, pe de o parte, ca activitatea de judecată să se desfășureze în mod obiectiv, „*în numele legii*”, după cum prevede art. 124 alin. (1) din Legea fundamentală, ținându-se seama totodată de dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”. Așadar, Curtea a reținut că principiul imparțialității justiției constituie un corolar al principiului legalității ce caracterizează statul de drept. Pe de altă parte, principiul imparțialității presupune ca autoritățile cărora le revine sarcina de a desfășura justiția să fie neutre. De altfel, instanța de contencios constituțional a subliniat în jurisprudența sa că neutralitatea este de esență justiției (Decizia nr. 410 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.049 din 12 noiembrie 2004).

18. Totodată, Curtea a observat, în acord cu jurisprudența instanței de la Strasbourg (în acest sens, a se vedea hotărârile pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Procola împotriva Luxemburgului*; *Le Compte, Van Leuven și de Meyere împotriva Belgiei*; *Thorgeirson împotriva Islandei*; *Hauschildt împotriva Danemarcei*; *Kleyn și alții împotriva Olandei*; *Piersack împotriva Belgiei*, *De Cubber împotriva Belgiei*; *Grievies împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*; *Kyprianou împotriva Ciprului*; *Wettstein împotriva Elveției*; *Padovani împotriva Italiei*; *Rudnichenko împotriva Ucrainei*; *Castillo Algar împotriva Spaniei*; *Micallef împotriva Maltei*), că imparțialitatea magistratului, ca o garanție a dreptului la un proces echitabil, poate fi apreciată într-un dublu sens: un demers subiectiv, ce tinde să determine convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate subiectivă, și un demers obiectiv, cu scopul de a determina dacă acesta a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă. De asemenea, imparțialitatea subiectivă este prezumată până la proba contrară, în schimb, aprecierea obiectivă a imparțialității constă în a analiza dacă, independent de conduita personală a

judecătorului, anumite împrejurări care pot fi verificate dau naștere unor suspiciuni de lipsă de imparțialitate (a se vedea Decizia nr. 333 din 12 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 17 iulie 2014, și Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din 9 decembrie 2015).

19. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului admite că nu există o delimitare clară între aspectul obiectiv și cel subiectiv și că, pentru a statua asupra imparțialității judecătorului, același act al unui judecător poate fi analizat atât prin prisma demersului subiectiv, cât și prin prisma celui obiectiv (Hotărârea din 5 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Olujic împotriva Croației*, paragraful 57 și următoarele, și Hotărârea din 11 iulie 2013, pronunțată în Cauza *Rudnichenko împotriva Ucrainei*, paragraful 114). Potrivit jurisprudenței aceleiași instanțe, imparțialitatea, conform demersului subiectiv, se prezumă până la proba contrară, atitudinea părtinitoare a judecătorului într-o anumită cauză urmând să fie dovedită, însă Curtea europeană poate aplica, de asemenea, testul obiectiv pentru a determina dacă judecătorul oferă suficiente garanții pentru a exclude orice bănuială legitimă în privința sa (Hotărârea din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza *Piersack împotriva Belgiei*, paragraful 30, și Hotărârea din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza *Grievies împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 69). În aplicarea acestui test, opinia părții cu privire la imparțialitatea judecătorului cauzei este importantă, dar nu decisivă. Esențial este ca bănuielele referitoare la imparțialitate să poată fi justificate rezonabil, caz în care judecătorul bănuie de incompatibilitate trebuie să se retragă de la soluționarea cauzei (Hotărârea din 11 iulie 2013, pronunțată în Cauza *Rudnichenko împotriva Ucrainei*, paragraful 113, și Hotărârea din 15 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Micallef împotriva Maltei*, paragraful 98).

20. Având în vedere jurisprudența celor două instanțe, precitată, Curtea a constatat că, în cazul recuzării pentru cazul de incompatibilitate reglementat la art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, criteriul general acceptat pentru excludere este „percepția rezonabilă de subiectivism”, modalitățile de a stabili dacă există percepția de subiectivism evoluând de la o „probabilitate mare” de subiectivism până la o „probabilitate reală”, o „posibilitate substanțială” și o „suspiciune rezonabilă” de subiectivism. Percepția de subiectivism se măsoară prin standardul obiectiv al observatorului rezonabil, așadar, ceea ce este decisiv este dacă temerile că un anumit judecător ar fi lipsit de imparțialitate pot fi considerate ca justificate, în mod obiectiv, de către un observator rezonabil care reprezintă societatea. Cu alte cuvinte, în cazurile în care se solicită recuzarea unui judecător, cercetarea trebuie să stabilească nu dacă a existat în fapt subiectivism conștient sau inconștient din partea acestuia, ci dacă o persoană rezonabilă și bine informată ar percepe existența unui atare subiectivism.

21. În concluzie, întrucât există o jurisprudență coerentă, constantă și clară a instanței de contencios constituțional și a instanței europene cât privește analiza imparțialității judecătorului cauzei, Curtea nu poate reține că prevederile art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate.

22. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (2) fraza finală din Codul de procedură penală, Curtea a pronunțat Decizia nr. 565 din 22 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 27 ianuarie 2023, paragrafele 28-32, în care a reiterat considerente din jurisprudența sa constantă potrivit cărora

procedura de soluționare a cererilor de recuzare nu îmbracă forma unui contencios care să reclame un tratament juridic, ci este vorba de o chestiune de administrare a actului de justiție. Cu alte cuvinte, procedura asupra cercetării și judecării cererii de recuzare este o procedură incidentală, al cărei obiect este cu totul distinct de obiectul propriu al procesului penal la care se referă, această procedură nu are caracter juridic în sens material, ci caracter administrativ-judiciar, iar actele ce se îndeplinesc în această procedură, după ritualul procesului penal, îi dau un caracter juridic numai în sens formal (Decizia nr. 500 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 23 septembrie 2016, paragraful 24). Proceduri similare se regăsesc și cu privire la alte instituții — cum ar fi strămutarea, desemnarea altei instanțe, declinarea de competență, trimiterea cauzei la alt parchet și trecerea cauzei de la un organ de cercetare la altul — care nu soluționează fondul cauzei, ci un incident în administrarea justiției, în scopul bunei funcționări a sistemului judiciar.

23. Curtea Constituțională a mai reținut că reglementarea soluționării cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Potrivit expunerii de motive a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, legiuitorul a urmărit simplificarea modalităților de soluționare a cazurilor de incompatibilitate (abținere și recuzare), astfel încât să nu poată fi afectată celeritatea procesului penal prin abțineri și recuzări repetate, inclusiv prin recuzarea tuturor judecătorilor de la o instanță sau a procurorilor de la parchet, care ar conduce la tergiversarea soluționării cauzei penale, în defavoarea îndeplinirii cu operativitate a actului de justiție. După rezolvarea cauzei penale de către procuror, aceasta va fi supusă controlului judecătorului de cameră preliminară, care va verifica legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, contrar susținerilor autorului excepției, câtă vreme normele legale criticate nu operează nicio distincție între subiectele de drept supuse incidenței lor, susținerea pretinsului său caracter discriminatoriu este lipsită de temei și nu poate fi primită.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (5) și (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Bădița în Dosarul nr. 5.258/311/2020/a2 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 64 alin. (1) lit. f) și ale art. 67 alin. (2) fraza finală și alin. (5) fraza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

24. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (5) fraza a doua din Codul de procedură penală, examinând critici similare celor formulate în prezenta cauză, Curtea a pronunțat Decizia nr. 275 din 24 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 24 iulie 2018, în care a reținut că normele procesual penale ale art. 67 reglementează procedura de soluționare a cererii de recuzare, similar dispozițiilor cuprinse în art. 51 din Codul de procedură penală din 1968, aceasta constând în parcurgerea a două etape de rezolvare a cererii de recuzare. În primul rând, potrivit art. 67 alin. (5) din Codul de procedură penală, cererea de recuzare presupune o etapă de examinare a admisibilității în principiu, care se realizează de judecătorul sau de completul de judecată în fața căruia a fost formulată cererea de recuzare. Prin aceasta însă persoana împotriva căreia a fost formulată cerere de recuzare nu se pronunță cu privire la propria incompatibilitate, astfel cum susține autoarea excepției, ci cu privire la respectarea condițiilor de admisibilitate a cererii de recuzare, astfel cum sunt acestea în mod expres reglementate în cuprinsul alin. (2)-(5) ale art. 67 din Codul de procedură penală. Într-o a doua etapă, dacă se constată faptul că cererea de recuzare este admisibilă în principiu, urmează ca aceasta să fie trimisă spre soluționare unui alt judecător sau unui alt complet de judecată din cadrul aceleiași instanțe. Cu titlu de excepție, potrivit alin. (8) al art. 68 din Codul de procedură penală, când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu poate fi desemnat un judecător din cadrul aceleiași instanțe, cererea se soluționează de un judecător de la instanța ierarhic superioară. În aceste condiții, având în vedere cele menționate, Curtea a constatat că normele procesual penale criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și dreptul la apărare, astfel încât a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate (paragrafele 13 și 14).

25. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile precitate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 631

din 7 noiembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu sediul în București, în numele și pentru membrul de sindicat Vlad Iulian Diaconescu, și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.486D/2022.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 2.741D/2022, nr. 2.838D/2022, nr. 2.846D/2022, nr. 2.959D/2022, nr. 10D/2023, nr. 144D/2023, nr. 278D/2023, nr. 306D/2023, nr. 720D/2023, nr. 783D/2023, nr. 827D/2023, nr. 983D/2023, nr. 1.165D/2023, nr. 1.497D/2023, nr. 1.622D/2023, nr. 1.679D/2023, nr. 2.738D/2023, nr. 2.739D/2023, nr. 2.740D/2023, nr. 2.825D/2023, nr. 2.902D/2023, nr. 2.951D/2023, nr. 3.039D/2023, nr. 3.316D/2023, nr. 3.534D/2023, nr. 323D/2024, nr. 409D/2024, nr. 487D/2024 și nr. 641D/2024, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate sau, după caz, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, precum și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepții ridicate de același autor, în numele și pentru unii membri de sindicat.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, președintele Curții pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura procesuală propusă. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea

dosarelor nr. 2.741D/2022, nr. 2.838D/2022, nr. 2.846D/2022, nr. 2.959D/2022, nr. 10D/2023, nr. 144D/2023, nr. 278D/2023, nr. 306D/2023, nr. 720D/2023, nr. 783D/2023, nr. 827D/2023, nr. 983D/2023, nr. 1.165D/2023, nr. 1.497D/2023, nr. 1.622D/2023, nr. 1.679D/2023, nr. 2.738D/2023, nr. 2.739D/2023, nr. 2.740D/2023, nr. 2.825D/2023, nr. 2.902D/2023, nr. 2.951D/2023, nr. 3.039D/2023, nr. 3.316D/2023, nr. 3.534D/2023, nr. 323D/2024, nr. 409D/2024, nr. 487D/2024 și nr. 641D/2024 la Dosarul nr. 2.486D/2022, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența recentă în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 531 din 22 octombrie 2024^{*)}, încă nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Decizia nr. 994 din 6 octombrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 3.887/120/2021, Înceierea din 4 octombrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 276/120/2022, Decizia nr. 1.311 din 28 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 4.193/120/2021, Înceierea din 1 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 28.095/3/2021, Înceierea din 7 decembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 29.825/3/2021, Înceierea din 29 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 30.242/3/2021, Înceierea din 13 decembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 4.380/120/2021, Înceierea din 17 ianuarie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 693/120/2022, Înceierea din 28 februarie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 281/120/2022 și Înceierea din 11 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 2.014/114/2022, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene** (dosarele Curții Constituționale nr. 2.486D/2022, nr. 2.741D/2022, nr. 2.838D/2022, nr. 2.846D/2022, nr. 2.959D/2022, nr. 10D/2023, nr. 144D/2023, nr. 278D/2023, nr. 720D/2023 și nr. 2.740D/2023).

8. Prin Decizia nr. 65 din 19 ianuarie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 2.207/120/2022, Decizia nr. 238 din 2 martie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 262/122/2022, Decizia nr. 277 din 16 martie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 509/120/2022, Decizia nr. 391 din 12 aprilie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 3.882/120/2021, Înceierea din 28 martie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 31.555/3/2021, Înceierea din 24 mai 2023, pronunțată în

^{*)} Decizia Curții Constituționale nr. 531 din 22 octombrie 2024 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 14 februarie 2025.

Dosarul nr. 3.837/120/2022, Decizia nr. 513 din 23 mai 2023, pronunțată în Dosarul nr. 30.378/3/2021, Decizia nr. 560 din 31 mai 2023, pronunțată în Dosarul nr. 3.743/120/2022, încheierile din 3 octombrie 2023, pronunțate în dosarele nr. 3.922/120/2022, nr. 1.021/105/2022 și nr. 30.842/3/2021, Decizia nr. 830 din 10 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 34.147/3/2021, Decizia nr. 889 din 19 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 27.495/3/2021, Încheierea din 17 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 4.264/105/2022, Decizia nr. 944 din 26 octombrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.020/105/2022, Decizia nr. 991 din 7 noiembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 7.344/118/2022, Încheierea din 28 noiembrie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 29.825/3/2021*, deciziile nr. 69 și nr. 70 din 23 ianuarie 2024, pronunțate în dosarele nr. 14.094/3/2022 și nr. 14.658/3/2022, și prin Încheierea din 7 februarie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 28.343/3/2022, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative** (dosarele Curții Constituționale nr. 306D/2023, nr. 783D/2023, nr. 827D/2023, nr. 983D/2023, nr. 1.165D/2023, nr. 1.497D/2023, nr. 1.622D/2023, nr. 1.679D/2023, nr. 2.738D/2023, nr. 2.739D/2023, nr. 2.825D/2023, nr. 2.902D/2023, nr. 2.951D/2023, nr. 3.039D/2023, nr. 3.316D/2023, nr. 3.534D/2023, nr. 323D/2024, nr. 409D/2024, nr. 487D/2024 și nr. 641D/2024).

9. Excepțiile de neconstituționalitate au fost invocate de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în numele și pentru unii membri de sindicat.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate instituie o derogare de la regula aplicării etapizate a creșterilor salariale, stabilită pentru perioada 2019-2022 de art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

11. Se arată că adoptarea succesivă a celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate a condus la încălcarea condițiilor de predictibilitate și previzibilitate a legii, având în vedere că practica înghețării salariilor prin ordonanță de urgență nu este compatibilă cu natura drepturilor salariale asigurate din bugetul de stat, care trebuie să aibă la bază un mecanism transparent de stabilire și să fie clare, previzibile și predictibile. În acest sens, este indicată jurisprudența în materie a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010 și Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011).

12. Se arată că deși Legea-cadru nr. 153/2017 enumeră printre principiile sale eliminarea inechităților salariale, chiar acest act normativ instituie, la art. 38 alin. (2) și (3), excepții de la regula aplicării etapizate, însă funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne și militarii nu se regăsesc printre aceste categorii socioprofesionale exceptate, astfel că aplicarea Legii-cadru nr. 153/2017 s-a făcut inițial diferențiat, cu un calendar diferit în funcție de categoria socioprofesională. Criteriul temporal al unor legi care, în practică, nu s-au aplicat (Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice) sau care au fost aplicate integral doar unor categorii profesionale, în timp ce altele le-au fost aplicate doar parțial, așa cum este Legea-cadru nr. 153/2017, limitând astfel unele drepturi salariale, în sensul că anumite componente salariale, începând cu salariul de funcție și continuând cu sporuri și alte drepturi salariale, nu s-au

aplicat, încalcă principiul egalității în drepturi, echității și egalității de tratament, precum și al caracterului unitar al unei legi de salarizare unice în sistemul bugetar.

13. Așadar, chiar și anterior înghețării salariilor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 existau diferențieri între diferite categorii socioprofesionale, precum funcționarii publici cu statut special, înghețarea neavând decât efectul perpetuării discriminărilor între categoria menționată anterior și celelalte cărora li s-au aplicat dispoziții care au dus la majorări salariale doar cu privire la acestea.

14. Autorii excepției consideră că au fost încălcate și prevederile art. 53 din Constituție, deoarece restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale poate avea loc doar în condiții stricte, iar motivele invocate la adoptarea ordonanțelor de urgență criticate nu pot constitui o justificare pentru neacordarea unor drepturi.

15. De altfel, Curtea Constituțională a sancționat în jurisprudența sa dispoziții din ordonanțe de urgență ale Guvernului prin care se prevedeau creșteri salariale mai mici decât cele acordate printr-o lege anterioară (deciziile nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, nr. 989 din 30 iunie 2009 și nr. 872 din 25 iunie 2010).

16. O altă discriminare ce nu se poate justifica în mod obiectiv în cadrul sistemului de salarizare a fost creată între polițiști/militari și personalul bugetar prevăzut de Legea nr. 205/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, și anume personalul didactic medico-farmaceutic din universități care au în structură facultăți de medicină, medicină dentară și farmacie acreditate, cu privire la care legiuitorul a reglementat un nou drept salarial, în timp ce pentru prima categorie menționată a dispus înghețarea salariilor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020. Or, nediscriminarea este un principiu de drept universal, prevăzut de Constituția României, de Declarația Universală a Drepturilor Omului și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fiind protejat și la nivelul viziunii și politicilor Uniunii Europene, cum ar fi Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și, în particular, două directive care vizează integrarea în domeniu a forței de muncă a cetățenilor (Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă și Directiva 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică), toate aceste acte normative fiind, prin urmare, încălcate.

17. **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază, în toate dosarele mai sus menționate, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu excepția completului de judecată care a sesizat Curtea Constituțională în Dosarul nr. 1.622D/2023 (Dosarul nr. 30.378/3/2021 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal), care consideră că dispozițiile art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 sunt neconstituționale pentru aceleași motive invocate și de autorul excepției.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1332 din 31 decembrie 2020, precum și cele ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1202 din 18 decembrie 2021. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020: „(1) *Prin derogare de la prevederile art. 38 alin. (4) și (4¹) lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2021, începând cu data de 1 ianuarie, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor de funcție/salariilor de funcție/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2020 în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*”

(...)

(3) *În anul 2021, începând cu luna ianuarie, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2020, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*

(4) *Prin derogare de la prevederile art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2021, valoarea indemnizației de hrană se menține la nivelul din anul 2020.*

(5) *În anul 2021, începând cu luna ianuarie, instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională acordă cuantumul compensației bănești, respectiv al alocației valorice pentru drepturile de hrană actualizate la nivelul lunii ianuarie 2019, potrivit normelor în vigoare.”*

— Art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021: „(1) *Prin derogare de la prevederile art. 38 alin. (4) și (4¹) lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2022, începând cu data de 1 ianuarie, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor de funcție/salariilor de funcție/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2021 în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*”

(...)

(5) *În anul 2022, începând cu data de 1 ianuarie, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2021, în măsura în*

care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(6) *Prin derogare de la prevederile art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, în anul 2022, valoarea lunară a indemnizației de hrană se menține la nivelul din anul 2021.”*

22. Dispozițiile legale criticate nu mai sunt în prezent în vigoare întrucât au avut aplicabilitate limitată în timp, respectiv cele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 doar pentru anul 2021, iar cele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021, având un conținut normativ similar, doar pentru anul 2022. Cu toate acestea, în considerarea Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, instanța de contencios constituțional se va pronunța asupra constituționalității acestora în redactarea care continuă, și după ieșirea lor din vigoare, să producă efecte juridice în cauzele în care excepțiile au fost invocate.

23. Textele din Constituție invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (5) referitoare la principiul legalității, art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) și (2) cu privire la principiul nediscriminării și egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) și (2) privind protecția dreptului de proprietate, art. 47 — Nivelul de trai și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, din motivarea criticii se deduce în mod rezonabil invocarea art. 115 alin. (4) și (6) din Legea fundamentală, cu privire la condițiile în care pot fi adoptate ordonanțele de urgență ale Guvernului.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa recentă, respectiv prin Decizia nr. 388 din 17 septembrie 2024^{*)}, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 față de critici identice formulate de același autor ca în prezenta cauză, respectiv Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în numele și pentru unii membri de sindicat.

25. Față de obiectul excepției soluționate prin decizia mai sus amintită, autorul prezentei excepții invocă și prevederile art. I alin. (3)-(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021, fără a suplimenta sau a adapta, însă, și argumentele de neconstituționalitate prezentate față de cele examinate deja de Curtea Constituțională.

26. Analizând conținutul normativ al dispozițiilor legale criticate, Curtea observă că acestea conțin, în esență, soluții juridice identice, și anume măsuri de prorogare a unor creșteri salariale, prorogare stabilită anual de Guvern prin acte normative proprii succesive, astfel: pentru anul 2021 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și, respectiv, pentru anul 2022 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021. Cu respectarea acestei particularități, Curtea reține următoarea similitudine de conținut juridic al normelor legale criticate: între art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021; între art. I alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021; și, respectiv, între art. I alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și art. I alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021.

27. Astfel, autorul excepției este nemulțumit de soluțiile legislative prevăzute de textele legale criticate care dispun, practic, menținerea pentru anul 2021 (prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020) și pentru anul 2022

^{*)} Decizia Curții Constituționale nr. 388 din 17 septembrie 2024 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1247 din 11 decembrie 2024.

(prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021) a aceluiași nivel salarial cu cel aferent lunii decembrie 2020, în toate componentele sale (sporuri, indemnizații, compensații, prime, indemnizația de hrană și alte componente ale sistemului de salarizare) în măsura în care personalul bugetar ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții. În opinia autorului excepției, intervențiile legislative echivalează cu eliminarea succesivă, timp de 2 ani consecutivi, a creșterilor salariale prevăzute pentru anul 2021 și anul 2022 de Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017.

28. Prin Decizia nr. 388 din 17 septembrie 2024, Curtea a examinat expunerea de motive ce însoțește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și a observat că acest act normativ instituie unele măsuri fiscal-bugetare, adoptate în contextul răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2 și al pandemiei de COVID-19, măsuri care urmăresc, în esență, reducerea unor cheltuieli publice, pe de o parte, și, pe de altă parte, utilizarea unor resurse financiare în scopuri impuse în mod special de acest context pandemic globalizat. Curtea a reținut că ordonanța de urgență anterior menționată a fost adoptată într-o situație extraordinară, a cărei reglementare nu putea fi amân timeră fără riscul producerii unor consecințe deosebit de grave și insurmontabile la nivelul întregii societăți, cerințele impuse de art. 115 alin. (4) din Constituție fiind astfel respectate. Faptul că autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că motivele invocate de Guvern în preambulul ordonanței de urgență criticate nu sunt suficiente pentru a justifica derogarea de la regulile salarizării stabilite de Legea-cadru nr. 153/2017 reprezintă o simplă considerație de ordin subiectiv, ce nu poate avea valențele unei reale demonstrații de neconstituționalitate (paragraful 31).

29. În ceea ce privește pretinsa încălcare a exigențelor ce derivă din art. 1 alin. (5) din Constituție, referitoare la prezizibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că aceste critici nu pot fi reținute, deoarece nu se poate susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și, implicit, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 sunt „nelegale” în raport cu Legea-cadru nr. 153/2017. Legiuitorul delegat are competența constituțională să uzeze de astfel de instrumente normative și procedee de reglementare — de derogare de la legea menționată, în cazul de față —, în temeiul dispozițiilor cuprinse în art. 115 alin. (4)-(6) din Legea fundamentală. Prin esența ei, ordonanța de urgență reflectă modalitatea constituțională excepțională de legiferare, prin care puterea executivă — reprezentată de Guvern — este abilitată să intervină rapid, cu măsuri ferme și de aplicabilitate imediată, pentru îndepărtarea anumitor consecințe negative sau riscuri generate de o situație neobișnuită, cu caracter extraordinar, astfel că, în acest context, este improprie invocarea așteptărilor legitime ce decurg prin raportare la legile-cadru într-o materie sau alta, menite, de regulă, să implementeze pe termen mediu și/sau lung politica legislativă în respectivul domeniu, în condiții obișnuite, de normalitate (paragraful 30).

30. Curtea nu a putut reține nici criticile referitoare la pretinsa încălcare a principiului nediscriminării și al egalității, ocrotit prin art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, generată atât prin stabilirea unor excepții în cuprinsul Legii-cadru nr. 153/2017, cât și prin instituirea, prin Legea nr. 205/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 18 septembrie 2020, a unui drept salarial nou în favoarea altei categorii socioprofesionale, concomitent cu înghețarea salariilor polițiștilor. În acest sens, Curtea a reținut, în paragraful 34 al Deciziei nr. 388 din 17 septembrie 2024, că nu poate examina criticile ce vizează instituirea unor excepții de la regulile salarizării, întrucât nu Legea-cadru nr. 153/2017 constituie obiectul controlului de constituționalitate în cauză, ci

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020. În plus, Curtea a subliniat în mod constant în jurisprudența sa competența suverană a legiuitorului în stabilirea politicii fiscal-bugetare a statului, deci inclusiv în materie de salarizare, acesta având, desigur, obligația respectării exigențelor impuse de Constituție, astfel încât un tratament juridic diferit să fie justificat prin condiții în mod obiectiv și rezonabil diferite (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013).

31. Cât privește invocarea unui nou drept salarial reglementat prin Legea nr. 205/2020, Curtea a reținut că însăși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 a dispus, în art. VII, prorogarea pentru luna ianuarie 2022 a termenului pentru aplicarea acestui nou drept salarial, astfel că, în realitate, acesta nu a fost acordat, susținerile autorului excepției neavând suport real (paragrafele 35 și 36). Curtea a conchis că măsura restrictivă de menținere a veniturilor salariale din anul 2021 la nivelul celor acordate pentru luna decembrie 2020 se aplică întregului personal plătit din fonduri publice, a cărui salarizare este reglementată de Legea-cadru nr. 153/2017, fără niciun fel de discriminare, astfel că pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție nu a fost reținută (paragraful 37).

32. Prin aceeași decizie de referință, la paragrafele 40-42, Curtea a constatat că și criticile de neconstituționalitate formulate din perspectiva încălcării dreptului de proprietate, protejat de art. 44 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, sunt neîntemeiate. Curtea a arătat în mod constant în jurisprudența sa că noțiunea de „bun”, consacrată de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și analizată în accepțiunea conferită acesteia de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nu este aplicabilă salariului care urmează să fie plătit în viitor, în virtutea distincției dintre dreptul persoanei de a continua să primească, în viitor, un salariu într-un anumit quantum și dreptul de a primi efectiv salariul cuvenit pentru perioada în care munca a fost prestată (Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 5 februarie 2013, precitată; Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Vilho Eskelinen împotriva Finlandei*, paragraful 94). Curtea a reamintit, în acest context, dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reținând, în această privință, că statul este cel în măsură să stabilească valoarea sumelor care urmează să fie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de sume prin modificări legislative corespunzătoare (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23) întrucât statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în acest domeniu (spre exemplu, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz și alții împotriva Spaniei*, paragraful 57).

33. Cu privire la art. 47 din Constituție, Curtea a reiterat jurisprudența sa în materie, prin care a statuat că obligația statului de a asigura un nivel de trai decent nu are un conținut determinat, ci trebuie apreciată concret, în funcție de împrejurările social-economice în care se manifestă acest rol al statului (a se vedea Decizia nr. 366 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 4 iulie 2011). Stabilirea aceluia standard al nivelului de trai care poate fi considerat decent trebuie apreciată de la caz la caz, în funcție

de o serie de factori conjuncturali. Situația economică a țării, resursele de care dispune statul în vederea atingerii acestui obiectiv, dar și nivelul de dezvoltare al societății la un anumit moment și modul de organizare a societății reprezintă deopotrivă coordonate care trebuie luate în considerare atunci când se evaluează nivelul „decent” al vieții, nefiind posibilă stabilirea unui standard fix, imuabil (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 765 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 6 iulie 2011). În același timp, obligația statului de a asigura un trai decent trebuie adusă la îndeplinire în mod egal, față de toți cetățenii săi, indiferent de ipostaza juridică în care se află aceștia (Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, paragraful 44). În considerarea acestor statuări de principiu, Curtea a conchis, la paragraful 44 al Deciziei nr. 388 din 17 septembrie 2024, că măsura restrictivă criticată se integrează ansamblului de acțiuni ale statului de adaptare la resursele financiare existente în raport cu necesitățile existente la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 226/2020 și nu contravine obligației statului de a institui, conform art. 41 alin. (2) din Constituție, un salariu minim pe țară, astfel că nu s-a putut reține o afectare a nivelului de trai decent.

34. În ceea ce privește art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că acest text nu poate fi incident, în cauză fiind criticate dispozițiile unei ordonanțe de urgență a Guvernului, și nu ale unei legi, aplicabile fiind, sub aspectul interzicerii afectării drepturilor și libertăților fundamentale printr-o ordonanță de urgență, prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție. Față de considerentele conform cărora sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate raportate la dispozițiile art. 16, 44 și 47 din Constituție, Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici nerespectarea normelor cuprinse în art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală (paragraful 45).

37. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în numele și pentru unii membri de sindicat (Vlad Iulian Diaconescu și alții), în dosarele nr. 3.887/120/2021, nr. 276/120/2022, nr. 4.193/120/2021, nr. 28.095/3/2021, nr. 29.825/3/2021, nr. 30.242/3/2021, nr. 4.380/120/2021, nr. 693/120/2022, nr. 2.207/120/2022, nr. 281/120/2022, nr. 262/122/2022, nr. 509/120/2022, nr. 3.882/120/2021, nr. 31.555/3/2021, nr. 3.837/120/2021, nr. 30.378/3/2021, nr. 3.743/120/2022, nr. 3.922/120/2022, nr. 1.021/105/2022, nr. 30.842/3/2021, nr. 2.014/114/2022, nr. 34.147/3/2021, nr. 27.495/3/2021, nr. 4.264/105/2022, nr. 1.020/105/2022, nr. 7.344/118/2022, nr. 29.825/3/2021*, nr. 14.094/3/2022, nr. 14.658/3/2022 și nr. 28.343/3/2022 ale Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. I alin. (1), (3), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale art. I alin. (1), (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 noiembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL
AGRICULTURII ȘI
DEZVOLTĂRII RURALE
Nr. 16
din 22 ianuarie 2025

MINISTERUL
SĂNĂTĂȚII
Nr. 703
din 4 martie 2025

AUTORITATEA
NAȚIONALĂ PENTRU
PROTECȚIA
CONSUMATORILOR
Nr. 260
din 10 martie 2025

ORDIN

**privind abrogarea Ordinului ministrului agriculturii,
alimentației și pădurilor, al ministrului sănătății și familiei
și al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția
Consumatorilor nr. 206/447/86/2002 pentru aprobarea
Normelor cu privire la comercializarea cărnii de pasăre**

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției generale politici agricole nr. 216.073 din 17.01.2025,

în temeiul prevederilor art. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigriindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 700/2012 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, ministrul sănătății și președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor emit următorul ordin:

Art. 1. — Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor, al ministrului sănătății și familiei și al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 206/447/86/2002 pentru aprobarea Normelor cu privire la comercializarea cărnii de pasăre, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 24 septembrie 2002, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și
dezvoltării rurale,
Violeta Mușat,
secretar de stat

p. Ministrul sănătății,
Adriana Pistol,
secretar de stat

Președintele Autorității
Naționale pentru
Protecția
Consumatorilor,
**Cristian-Victor
Popescu Piedone**

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN**pentru aprobarea Ghidului solicitantului
aferent acțiunii: 2.1.1 — Investiții în acvacultură, versiunea 1**

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției generale pescuit — Autoritate de management pentru Programul operațional pentru pescuit și afaceri maritime nr. 270.770 din 27.02.2025,

în baza prevederilor:

— Regulamentului (UE) nr. 2021/1.060 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 iunie 2021 de stabilire a dispozițiilor comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european Plus, Fondul de coeziune, Fondul pentru o tranziție justă și Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură și de stabilire a normelor financiare aplicabile acestor fonduri, precum și Fondului pentru azil, migrație și integrare, Fondului pentru securitate internă și Instrumentului de sprijin financiar pentru managementul frontierelor și politica de vize;

— Regulamentului (UE) 2021/1.139 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 iulie 2021 de instituire a Fondului european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1.004;

— Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2022/79 al Comisiei din 19 ianuarie 2022 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) 2021/1.139 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește înregistrarea, transmiterea și prezentarea datelor privind punerea în aplicare la nivel de operațiune;

— Regulamentului (UE, Euratom) 2024/2.509 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 septembrie 2024 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii;

— Deciziei Comisiei nr. 8.809/2022 privind aprobarea „Programului pentru acvacultură și pescuit” al României pentru sprijin acordat din Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură,

în temeiul prevederilor art. 57 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 14 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 178/2024 privind stabilirea cadrului general de implementare a operațiunilor cofinanțate din Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură prin Programul pentru Acvacultură și Pescuit 2021-2027, coroborate cu prevederile art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării RURALE, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrindină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Ghidului solicitantului aferent acțiunii: 2.1.1 — Investiții în acvacultură, versiunea 1, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Violeta Mușat,
secretar de stat

București, 13 martie 2025.

Nr. 98.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

